

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. S.**, nar. X, státní příslušnost Syrská arabská republika, t.č. Příjímací středisko SUZ MV ČR, letiště Václava Havla Praha, Aviatická 12, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2013 č.j. OAM-37/DS-PR-LE05-NV-2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7.5.2013 č.j. OAM-37/DS-PR-LE05-NV-2013 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7.5.2013 č.j. OAM-37/DS-PR-LE05-NV-2013 žalovaný rozhodl, že se žalobci nepovoluje vstup na území České republiky ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zák. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění žalovaný uvedl, že vstup žalobce na území České republiky není možné vzhledem k tomu, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tento závěr učinil na základě zjištění, že žalobce podal žádost o české schengenské vízum a následně jej využil k cestě do Švédska, kde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a odtud byl dne 2.5.2013 předán do České

republiky jako státu příslušného k rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to v době, kdy již nedisponoval platným vízem ani povolením k pobytu. Do České republiky byl předán ze Švédska nedobrovolně na základě Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce se prohlášením o mezinárodní ochraně s následným podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR pouze pokouší zneužít řízení o udělení mezinárodní ochrany k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Tento postup podle žalovaného s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5.2009 č.j. 2As 14/2009-50 zakládá důvodnou domněnku, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, protože už sama absence platného povolení k pobytu či víza může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území.

Žalobce podanou žalobou napadá vydané rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku, neboť se domnívá, že správní orgán v předchozím řízení porušil § 73 odst. 4 zákona o azylu, neboť došlo k chybné aplikaci tohoto ustanovení, které mělo být aplikováno v souvislosti s § 3, § 68 a § 2 správního řádu. Dále s poukazem na čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod uvádí, že omezení uplatněné pro pohyb a osobní svobodu žalobce není nezbytné. Žalobce poukazuje na skutečnost, že ke dni předání do ČR byl v pozici žadatele o mezinárodní ochranu podle § 2 odst. 5 zákona o azylu. Žalobce tvrdí, že před podáním žádosti o azyl ve Švédsku nebyl obeznámen s Nařízením Dublin II., tedy nevěděl o tom, že k řízení je příslušná Česká republika a Nařízení Dublin II. neukládá povinnost žadatelům o mezinárodní ochranu požádat o mezinárodní ochranu v zemi vstupu, ale řeší jen stát, který je zodpovědný rozhodnout o žádosti žadatele. Své jednání, kdy po obdržení českého víza odjel do Švédska, nepovažuje samo o sobě za protiprávní. V době platnosti schengenského víza mohl vstoupit na území kterékoliv země tohoto prostoru. Žalovaný proto překročil meze dané zákonem, když uzavřel na základě nepodložených úvah, že žalobce je nebezpečím pro veřejný pořádek a pokusí se zneužít azylovou proceduru. Nelze ani předpokládat, že by žalobce podával žádost o udělení mezinárodní ochrany zjevně nedůvodně, jelikož v zemi jeho občanství – Sýrii – v současné době probíhá občanská válka. Žalovaný tedy nezjišťoval, zda úvaha vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální nebezpečnosti pro veřejný pořádek je podložena relevantními skutečnostmi. Žalobce s poukazem na čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod považuje svůj pobyt v přijímacím středisku na letišti za zbavení osobní svobody.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že z obsahu správního spisu a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vstup žalobce na území představuje ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, neboť nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, tedy potažmo ani do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by ho k tomuto vstupu opravňovaly. Dále poukazuje na to, že nelze přehlédnout, že platnost víza typu C vydaného Zastupitelským úřadem ČR v Damašku vypršela již dne 13.1.2013; Česká republika nebyla cílem žalobce, bezprostředně po vstupu na území ČR vycestoval a využil uvedené vízum k cestě do Švédska. Podle názoru žalovaného žádost žalobce o vízum ČR byla tedy jen účelová s cílem využít toto vízum k cestě do jiného státu schengenského prostoru. Tyto okolnosti žalovaného vedly k odůvodněnému závěru o účelovém jednání žalobce a umožnění vstupu by znamenalo ohrožení veřejného pořádku. Tím že žalobce byl Českou republikou převzat v rámci Dublinského Nařízení, neznamená pro něho jiné postavení, než mají ostatní žadatelé, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Povinnost žalobce setrvat v přijímacím středisku na letišti rozhodně pak není na újmu projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, když po převzatí žalobce na základě

Dublinkského Nařízení rozhodl o otázce jeho vstupu na území dle § 73 odst. 4 věta poslední zákona o azylu. K námitce žalobce, že se žalovaný zcela bezdůvodně domnívá, že po vstupu na území by žalobce mohl následně pokračovat do jiné země schengenského prostoru a tak představovat nebezpečí pro veřejný pořádek uvádí, že možnost hledat mezinárodní ochranu před případným pronásledováním či hrozcí vážnou újmu v zemi původu měl již v době platnosti schengenského víza uděleného Českou republikou, kdy přicestoval do ČR a následně pokračoval do jiné země bez toho, že by zde požádal či se snad o možnost žádat o mezinárodní ochranu zajímal. Rovněž dle žalovaného nebyl porušen čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť se rozhodně nejedná o svévolnou detenci ve smyslu existující judikatury ESLP. Žalovaný nesdílí názor žalobce, že § 73 odst. 4 zákona o azylu na žalobce nedopadá; § 2 odst. 5 zákona o azylu je totiž nutno vykládat v kontextu celého zákona; řízení o mezinárodní ochraně lze zahájit jediné postupem v zákoně o azylu popsaným, kde pro řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatele předaného na základě Nařízení Dublin II. není stanovený jiný procesní postup, platí tedy postup standardní – projev úmyslu a žádost o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že žalobce projevil úmysl v tranzitním prostoru mezinárodního letiště a tento úkon rozhodně není jenom formální, byl na něho vztažen postup podle § 73 odst. 4 zákona o azylu po právu. Z uvedeného pohledu žalovaný vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku č.j. 3Azs 53/2012 ze dne 10.4.2013, kde byla řešena obdobná situace jako je žalobcova a upřednostňuje ji z výše popsaných důvodů před judikátem č.j. 4Azs 11/2013 ze dne 28.3.2013, na nějž poukazuje žalobce.

Nesporné mezi stranami je, že žalobci vypršela platnost víza typu C vydaného Zastupitelským úřadem ČR v Damašku dne 13.1.2013. Z rozhodnutí správního orgánu dále vyplývá, že dne 2.5.2013 byl žalobce podle Nařízení Rady (ES) č. 343/23 předán orgánům České republiky. Žalovaný shledal účelovost jednání žalobce a důvodnost obavy z ohrožení veřejného pořádku v tom, že bezprostředně po vstupu na území ČR využil vízum k cestě do jiného státu schengenského prostoru.

Městský soud v Praze se nejprve zabývá otázkou aplikovatelnosti § 73 zákona o azylu na předmětný případ. Při řešení této otázky vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4Azs 11/2013 ze dne 28.3.2013, kde byla řešena obdobná situace. Nejvyšší správní soud učinil závěr, že předpokladem pro aplikaci zvláštních ustanovení o řízení o mezinárodní ochraně je to, že žadatel učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. V posuzovaném případě však tento předpoklad nebyl naplněn. Žalobce neučinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, nýbrž na území Švédska, kde se nacházel zcela legálně. Zde také podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s Nařízením Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států byla určena Česká republika jako stát příslušný k posuzování žádosti o azyl žalobce. Dle čl. 16 odst. 1 citovaného Nařízení tak byla Česká republika povinna žalobce převzít a dokončit posouzení jím podané žádosti o mezinárodní ochranu. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že případ žalobce nespadá pod hypotézu norem stanovených v § 73 zákona o azylu včetně možnosti vydání zákazu vstupu na území. Na tom nemůže změnit nic ani fakt, že následně podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice.

Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, soud se proto již podrobně nezabýval námitkou žalobce, že bylo neoprávněně rozhodnuto o nepovolení jeho vstupu na území České republiky z důvodu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný

pořádek (protože nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR – nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu) ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Stejnou otázku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 4Azs 11/2013 ze dne 28.3.2013, kde učinil závěr, že „Žalobkyně využila svého krátkodobého schengenského víza a poprvé vstoupila na území České republiky dne 18.5.2012 na hraničním přechodu na letišti Praha – Ruzyně. Pokračovala však v cestě do Norska, kde stále v době platnosti schengenského víza požádala o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že není možné přičítat k tíži žalobkyně délku řízení o určení příslušnosti ve smyslu Nařízení Dublin II. Nelze jen na základě toho, že platnost víza, jehož držitelkou byla žalobkyně, v mezidobí uplynula, bez dalšího uzavřít, že žalobkyně byla v době transferu do České republiky bez právního titulu opravňujícího ji ke vstupu do České republiky.“

Žalobce byl v době transferu do České republiky v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a s tím je spojeno jeho oprávnění pobývat na jejím území až do skončení řízení o mezinárodní ochraně.

Ze všech těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto přezkoumávané rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, náklady řízení mu však nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. května 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová